

SLAVOMÍR SUJA & LENKA SUJOVÁ

AKÁŠA: MEDZI SFÉRAMI

VYDALO MEA2000 o. z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-560-0454-8

Slavomír Suja
a
Lenka Sujová

AKÁŠA:
MEDZI SFÉRAMI

Technická spolupráca: Viktória Ondrejkočiová, Marián Kliment

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2022

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0454-8

OBSAH

Prológ	9
Cintamani – pozor nebezpečie	9
Všetko má svoj čas a miesto	10
Všetko má svoj začiatok a koniec.	10
Prvá kapitola.....	47
Rasa Anunnaki	
Druhá kapitola	94
Svet zničení agresiou	
Tretia kapitola	158
Trhlina vo vesmírnom väzení	
Štvrtá kapitola	210
Minerál temnoty	
Piata kapitola.....	288
Svetlo premôže tmu	
Šiesta kapitola	343
Kométa temnoty	
Epilóg.....	418

Pod'akovanie

„Toto pod'akovanie patrí všetkým verným čitateľom od nás autorov tejto jedinečnej knihy, ale aj menovite-
Lenke Sujovej, teda mojej manželke, ktorá prispela
a pomohla v mnohých kapitolách. Takisto radi by sme
sa pod'akovali Mariane Michalskej, ktorá odviedla
vynikajúcu prácu pri tvorbe tejto knižky.

Medzi sférami nie je posledná z pripravovanej série
kníh a zanedlho sa budete môcť tešiť na ďalšie
pokračovania dobrodružstiev Tomáša a Klaudie. Ak
chcete pozorovať najnovšie novinky ohľadom kníh
kliknite na <https://www.facebook.com/groups/1324655471210963/?ref=share>

PREDSLOV

Akcia vyvolá reakciu lenže reakcia spustí d'alšiu akciu. Tento hermeticky zákon je platný v každom vesmíre. Každá duša sa mu musí podriaďiť lebo je to zákon ktorý nemožno a netreba dokazovať, lebo neexistujú nijaké hlbšie a principiálnejšie výroky.

Jeden okamih. Zlomenie vetvy stromu, preborenie ľadu, vzopretie sa proti rozhodnutiu ukončiť sériu reinkarnácií. Ten jeden okamih stačí na to aby duša prešla procesom prebudenia. Procesom v ktorom uvidí všetky svoje minulé životy vďaka prístupu do tajuplnej Akáše. Avšak čo ak spomienky ukázané nádhernými bytosťami svetla sú neúplné?

Čo ak tieto zdanlivo dokonalé bytosti zamlčali dôležitú skutočnosť aby mohli vytvoriť svoje vlastné plány a smerovania duši. Aby jedinečná duša napokon vstúpila do ich radov a pomáhala im spoza opony.

Čo ak by jedno odhalenie celej pravdy znamenalo odhalenie dávnej minulosti a uvedomenie si, že spriaznená duša je tesne vedľa Vás.

Taký bol život Tomáša. Pre jeho proces prebudenia mu poslali učiteľku ktorá ho mala previesť celým procesom spomienok. A to aj urobila avšak ani ona netušila ako veľmi vyššie bytosti zasiahli do jej spomienok. Že tie roky počas ktorých pomáhala éterickým bytostiam, či spoznávala tajuplnosti nekonečného množstva sfér, vesmírov alebo dimenzii žila v klamstve. Osud alebo skôr vedomie vesmíru ich spojilo dohromady no aké sú ďalšie plány tohto ohromného vedomia.

Vďaka prítomnosti jedného vydáva zo seba to najlepšie druhý.

Druhý sa snaží vydať zo seba maximum vďaka prítomnosti prvého.

Všetko bez toho aby vedeli prečo sú k sebe tak priťahovaní. Pravda v celej svojej rozsiahlosti je desivá ale i bolestivá. Tomáš ako duša je potomkom tých, ktorý v dávnych časoch existovali ešte pred tým než sa zrodil pôvodný vesmír, odkiaľ pochádzali vyšší. Ba čo viac. Jeho materská duša využila poznatky prastarej mágie aby koexistovala spolu so spriatelenou elementárnou entitou. Dôvod bol znova až príliš desivý. Proroctvo vypovedajúce udalosť, kedy skrz hrubo hmotnejšie sféry prenikne najsilnejšia, najdesivejšia entita s túžbou krmiť sa dušami. Samozrejme ako to býva pri proroctvách každý sa ho obával a preto sa výučba mágie spútavajúcej elementárne entity zakázala. Toto riešenie ale nebolo vôbec riešením len útek. Zatváraním očí pred pravdou. Bolo to ako tie tri opice. Jedna nechce počuť pravdu, druhá nechce vidieť pravdu a tretia radšej mlčí lebo sa pred davom obáva povedať pravdu.

Navyše proroctvo nie je možné nijako neutralizovať ani obísť jej formuláciu. Preto keď z nerozvážnosti mladých duši unikla temná elementárna entita a začala svoju deštrukciu už temer nikto nemal poznatky o praktizovaní mágie elementárov. Prastaré bytosti z posledným vypätím síl aj z pomocou samotného univerza stvorili ohromné väzenie, ktoré uzavrelo túto bytosť. Ale útržok jednej duše v spojení s priateľským elementárom blúdil priestorom vesmírov. Až napokon sa zrodil. No s novou dušou sa objavilo niečo iné. Konečne mal priestor mnohých vesmírov do ktorých sa snažila preniknúť temnota po prelomení väzenia, nádej. Nádej, tak krásne slovo ale zároveň sa hovorí, že nádej umiera posledná.

Nuž nech je ako chce, spoznajte na stránkach kníh ďalšie dni Tomáša a Klaudie, pohybujúcich sa medzi sférami či medzi univerzami, ktoré zúfalo potrebujú rovnováhu po snahe Anunnakiho o zánik života a jeho pohltenie pre hlad temnej bytosti.

Prológ

Cintamani – pozor nebezpečie

Cintamani je síce prírodného pôvodu, no nesie veľmi temné vibrácie, ktoré prinášajú nešťastie, nehody, choroby až smrť. Tieto kamene sú naozaj nebezpečné. Aj keď nie všetky. Niektoré sú očistené alebo preprogramované, no pôvodný zámer, s ktorým sa tieto kamene distribuujú, je veľmi negatívny a zlovestný.

**Všetko má svoj čas a miesto.
Všetko má svoj začiatok a koniec.**

*Ten, kto chce byť súčasťou tvojho života, je a bude v ňom
bez akýchkoľvek výhovoriek a časových obmedzení.*

*V živote ťa zradia ľudia, ktorým si veril celým srdcom
a využijú ťa ľudia, pre ktorých by si urobil čokoľvek.*

*Existuje však aj krásna stránka života a to, že ťa bude
milovať niekto, o kom si si nikdy nemyslel, že ho stretneš.
Nadviažeš nové priateľstvá s ľuďmi, ktorí ti prinesú
svetlo do života.*

*Prekonáš ťažké situácie, o ktorých si si nikdy nemyslel, že
to dokážeš.*

*Každý z nás má kapitoly, v ktorých niektorí ľudia
v našich životoch skončia.*

Hovorí sa, že Boh údajne zničí naše plány skôr, ako oni zničia nás.

Ale vždy si uchovaj dobrú náladu s vedomím, že najlepšia časť tvojej knihy ešte nebola napísaná.

Použi lásku, aby si ju čo najkrajšie napísal...

Vesmírom sa šírila vlna negatívnej temnoty. Vo svojej nenásytosti pohlcovala všetko vôkol seba rozprestierajúc svoje hmlové chápadlá priestorom. Od momentu, kedy bola uzavretá v tomto vesmíre si predsavzala prelomiť bariéru. Veď napokon tá bariéra pre ňu znamenala prekážku na ceste za slobodou, životom, potravou. V prvej chvíli narážala celou silou do stien no bez výsledku. Univerzum bolo obrovské a ona je i napriek svojej sile a veľkosti malá a temer nehmotná. Jej podstatu by definoval pojem hmlová. Mocná bola sila mágie. Mocné bolo odhodlanie a posledná obeta jednej formy života, jednej jedinej duše. No mocná bola i zrada jedného z elementárov. Tak to aspoň vnímala táto bytosť. Rovnako ako všetky ostatné temné entity si povedala, dosť bolo útlaku a využívania ich síl za pomoci mágie energetických osvietených foriem života len vtedy, keď ich potrebovali, aby potom ich poslali naspäť do domovských sfér.

Spútaných, oslabených, naplnených zlosťou, ponechaním napospas hladu. Trpezlivosť je najväčšia cnosť a tak s príchodom prorocka vedela táto entita negatívnej sily, že raz nadíde ten moment, kedy získa slobodu. Skôr či neskôr sa prejaví strach zo slov aké sa vznášali v tajomnom priestore Akáše. Tak sa aj stalo. Využívanie entít svetlými bytosťami jemno hmoty postupne upadalo rovnako ako slabla sila, ktorá spúťavala elementárne entity k poslušnosti. Napokon temer úplne vymizlo povolávanie elementárnych entít a v priestoroch iných sfér začala bytosť tmy silnieť. Najprv sa jej podarilo prelomiť bariéru domovskej sféry, aby mohla sa nakrmiť, vďaka ďalším z jej druhu. To však zďaleka nestačilo, ale na ďalší postup nemala síl. V spolupráci s niektorými jedincami, ktorých zásah do sveta duši bol citeľnejší ovplyvnili jedincov, aby ich lákalo použitie prastarej nepoužíwanej formy mágie. Zabrало to a ako náhle sa objavila príležitosť elementárna entita ju využila.

Potom už ovládnuť toho jedinca a všetko v okolí nebol problém. Lenže, keď ten okamih nastal, rozpútal sa jej hnev a pomsta bohužiaľ upriamila sa iba na jeden aspekt. Preto, keď duše svetla vytvárali mocné magické väzenie, použila proti nim všetko čo mala k dispozícii. No jeden jediný odhodlaný dokončil skutok. No elementárna entita sa nemienila len tak vzdať. Energia potrebná pre život bola všade navôkol, a preto môže expandovať až do toho momentu, kedy sily držiace ju v zajatí nepovolí. Planéty, hviezdy, nekonečné množstvo energie v priestore univerza, ale i slabšie alebo rozdielne elementárne entity, ktoré prenikli pri udalosti spolu s ňou. Všetko to sa stalo jej súčasťou a temné bytosti húfne zanikali. Nezáležalo jej na tom, že nesúhlasia alebo sú príslušníkmi toho istého druhu. Pre ňu boli chutná potrava, ktorá jej dovoľí rozširovať sa a zväčšovať. Ich zánik nebude úplný. Rozpad na mnoho ďalších elementárnych jedincov začínajúcich svoju cestu jej dalo vynikajúci, temer nekonečný zdroj energie.

Hoci nebol dostatočný, ale hovorí sa odrobinka k odrobinke a bude chleba. Nič ju nezastaví a tento vesmír čoskoro sa rozpadne. Temná hmľa sa postupne rozpínala všetkými smermi naberajúc na hustote. Zanedlho dosiahne okraje a začne útok na steny. Zanedlho- bude to zanedlho- nádejala sa každým okamžikom. Z každou pohltenu bytosťou či energiou sa zväčšovala a zhmotňovala. Už nebola tá slabá bytosť sídliaca v oddelených sférach večne kŕmená len pramienkami potravy. Ani už nebola tou večne zneužívanou entitou, po ktorej siahli spútavajúc ju magickými putami. S týmito myšlienkami zaútočila ohromnou silou na steny vesmíru. Ešte nenastal jej čas. Hoci do útoku vložila všetok svoj hnev, nestačilo to ani na vibráciu, navyše tento krok ju oslabil. V nasledujúcich chvíľach ako náhle nadobudla silu, útoky opakovala čoraz zúrivejšie. Ved' napokon negatívna energia ju živila. A ona má celý vesmír negatívnych energií k dispozícii. Zosilnie. A keď konečne sa tak stane, jej väzenie sa rozpadne.

Znova s plnou silou zaútočila na bariéru tentoraz vo väčšej sile a na mnohých miestach. Nič. Mágia použitá pre tento priestor bola mocná, neexistovalo nič, čo by dokázalo prelomiť túto silu. Ved' i pôvod pochádzal od nápadov a pomoci jednej elementárnej entity. Temná sila znova zaútočila na steny, aby na jednej strane sa ozvalo slabé zavibrovanie. Bolo sotva citeľné, ale ak takto bude napredovať, uspeje. Netušila však, že efekt vibrácií, ktoré spôsobuje svojimi útokmi na steny sa stali základom pre nejednu civilizáciu existujúcu na druhej strane väzenia. Kým pre temnú bytosť čas nebol podstatný, mimo uzavretý vesmír ubehli milióny svetelných rokov.

Bol to ohnivý vesmír. Všetko v tomto priestore existovalo v rôznych formách a prejavoch ohňa. Žeravý vesmírny priestor, lávové alebo ohňové solárne systémy, či hviezdy rozpálené do biela vysielajúce žiaru široko ďaleko. Týmto podmienkam sa prispôbil i život. A hoci sa mohlo zdať, že v tomto univerze nič neprežije, opak bol pravdou.

Život dokázal vzniknúť i tu na najnepravdepodobnejšom mieste. Na okraji tohto vesmíru bol však jeden jediný, jedinečný solárny systém. Jeho rôznorodosť ukazovala ako môže byť spojenie mnohých aspektov ideálne. Bol to však zvláštny čas. Obdobie keď podmienky pre život na mnohých planétach kolabovali vďaka prírodným silám. Ten moment znamenal jediné. Exodus obyvateľov cestujúcich na ohromných lodiach k planéte, ktorá bola ideálna. Lenže túto planétu hoci bola obrovská, zvolilo hneď niekoľko civilizácií hľadajúcich nový domov. Zhoda náhod alebo len vôľa vesmíru? Náhody neexistujú, všetko čo sa tak javí je nerozpoznaný zákon univerza, tak hovorí jeden zo základných axiémov vesmíru. Život na tejto planéte však o miesto ani životný priestor nebojoval. Každá civilizácia sa usadila v časti, kde boli pre nich podmienky pre život ideálne. Nikto nemal potrebu kontaktovať ostatné civilizácie a spájať sa či hľadať nové priateľstvá či spojenectvá. Lenže vyššie vedomie ich nespojilo do jednej civilizácie len tak z potreby

zažartovať si. Nespokojné s výsledkom začalo univerzum hľadať možnosti ako ich spojiť, aby mali spoločnú cestu existencie. Dlho sa radilo s okolitými univerzami, dimenziami a paralelami v rôznych pozíciách, aký krok by bol ideálny.

„Dajme im možnosť riešiť problém, ktorý sa bude dotýkať každej rasy.“ - znelo rozhodnutie rady vesmírov.

Rada viedla duše každého priestoru istými náznakmi k prebudeniu a existencií vo vyšších formách bytia či spolupráci na celouniverznej rozsiahlosti. Len spoločnými silami sa dá dosiahnuť mnoho veľkých vecí. Nádherných vecí ako je transmutácia a premena hmoty na energiu. Všetko pre vstup do nádherných éterických priestorov vyšších sfér kolektívneho vedomia. Toto vedomie je rozsiahle a každá sekcia má svojich správcov. Tí dohliadali vždy len na istú časť. Akáša prechádza každým jedným univerzom naprieč priestorom, časom a hmotou. Je to spojnica, vďaka ktorej univerza môžu zosúladiť svoje kroky tak, aby civilizácie obývajúce ich útroby dosiahli

dokonalý stav bytia. Napokon toto bol myšlienka predávaná z vesmíru do vesmíru, aby v akomkoľvek časovom horizonte či sfére hmoty sa zakorenila. Odkiaľ pochádza však nevedno. Akášicke záznamy sú prastaré a ich vek nie je možné určiť rovnako ako ich rozsiahlosť.

Deem mal dnes zvláštny deň. Od momentu, kedy vstúpil znova do svojho tela po prechádzkach kolektívnym vedomím cítil v prúde energií istú zmenu. Čokoľvek to bolo, prejavilo sa to aj u ďalších jedincov. Idúci ulicou obytných častí míňal duše sídliace v zhmotnenom ohnivom tele mieriace automaticky do priechodov ohnivej steny. Každý priechod mal iný východzí bod a dokopy spájali všetky časti obrovského komplexu. Muž vedel veľmi dobre ako tieto priechody pracujú. Sám dohliadal a udržiaval istú sekciu pre energetické napájanie. Len pár desiatok chvíľ od jeho obytnej jednotky bol prechod k jeho zamestnaniu a tak bez všímania si okolia kráčaľ smerom k nemu.

Vnímal rôzne myšlienkové rozhovory jedincov vôkol neho ale nemal potrebu sa zapájať. Aspoň nie dnes. Inokedy viedol dlhé diskusie o rôznych témach ale i pozorovaniach záznamov v kolektívnom vedomí. Takto dokázali napredovať, rásť, učiť sa a dosiahnuť prebudenie či pochopiť svoje minulé životy. Teraz však vstúpil do priechodu, lenže nevyšiel tam, kam mal priechod smerovať. Zmätene sa pozerá, v ktorej časti obrovského civilizačného mesta je. Neďaleko sa črtalo jazero ohnivej plazmy, ktorého tok viedol od hôr.

„Čo robí v oddychovej zóne?“ - zamyslel sa pri pozorovaní nádherného výhľadu na desiatky jedincov ponorených do meditácie.

Rozprestrel svoju myseľ, aby našiel v tom množstve rozhovorov a myslí spolupracovníka, ktorý mal mať službu.

„Lakaar, je nejaký aktualizčný nový softvér?“ - spýtal sa ho skrz telepatiu muž, pričom poslal okamih spomienok ako vstupoval do ohnivej steny prechodu.

Lenže druhá myseľ pracovala horúčkovo na nejakom probléme a až na druhé oslovenie zaregistroval otázku.

„Práveže nie. Toto sa deje všade už niekoľko okamihov.“ - zneli slová plné obáv.

Následne Deem vnímal spomienky spolupracovníka. Tie ukazovali chaos na viacerých stanoviskách zodpovedných za reguláciu toku energie v prechodoch. Všade pobehovali a kontrolovali údaje viacerí jedinci. Neustále hľadali riešenie a kombinovali rôzne nápady. Impromizácia bola teraz jediným riešením, ale ani tá nezaberala. Keď spomienka odznela, muž sa otočil a znova priechodom skúsil prejsť na miesto prvotného bodu. Napokon po krátkej chvíli a pár zastávok, ktoré boli mimo trasy sa zrejme systém spamätal alebo náhodne zapojil správne cesty a technika vyhodilo hneď pri vchode do zariadenia. Rýchlym tempom vošiel do priestorov tvorených ohnivým minerálom, ktorý bol základný stavebný prvok všetkého. Jeho výroba bola záležitosťou zhustenia energie a ohňa do minerálneho prvku tak, aby výsledný efekt mal možnosť

byť modelovaný a namáhaný v extrémnych teplotách. Deema však čakal vo vnútri chaos aký ešte nevidel. Vlastne ani sám ešte nezažil, aby sa smerovanie energie ako aj ich prúdy takto zmenili a zoslabili. Už to boli generácie čo ich civilizácia prišla z materskej planéty, kde vďaka náhlejšiemu zmene hladín tekutého ohňa a štruktúry akou sa dovtedy prejavovala, prišlo o domovy mnoho rodín. Dovtedy neškodný živel teraz rozpúšťal pri zodvihnutí hladiny všetko z ohnivého minerálu. Preto vznikol projekt exodu. Ohromné rubínovo červené lode stavané na orbite mali prepraviť obyvateľov k vhodnej planéte. No od vtedy prešlo veľa času a veľa generácii. Nová planéta bola výnimočná. Vhodná pre život a rozvoj civilizácie. Muž sa vrátil do súčasnosti v mysli, aby sa zapojil do pracovného víru kontrolovania všetkých prístrojov a energetickej stability. Od istého momentu sa vlny upokojili a všetko sa zdalo v poriadku, lenže nič netreba podceňovať. Kontrola prijímačov voľnej energie však neodhalila žiadny problém

alebo anomáliu. Nebol problém ani v sférickom prenose do batérie a ďalších prístrojov.

„Naozaj tomu nerozumiem.“ - prehovoril myšlienkovy Deemov kolega Rolaak.

Spoločne s Lakaarom a ďalšími kompletne kontrolovali všetko v ich sekcii, ale aj v príľahlých oblastiach. Takisto od ostatných kolegov dostávali rovnaké správy. Napokon však pracovný čas už nepriniesol nič mimoriadne. Energia znova plynula bez výkyvov a prechody fungovali bezchybne. Neskôr už v obytnej jednotke oddychujúc po náročnom dni pocítil potrebu meditácie. Tá potreba bola tak silná, akoby sa jednalo o samotné pranie vesmíru. Poslúchol. Vložil sa do priestoru minerálu zhmotneného ohňa, ktorý slúžil na meditácie a astrálne projekcie či cesty. Ako náhle vyšiel z ohnivého tela, zamieril rovno do akášických priestorov, kde dúfal, že nájde odpovede na udalosti dnešného dňa a vypočuje aj naliehavý pocit rozhovoru s obrovským vedomím.

Dnes v astrálnom priestore bolo prúdenie energií výrazne silné. Priestorom sa prehánali prúdy rôzno vibračných síl vytvárajúc zaujímavé obrazce poskladané niekedy z útržok spomienok či pohľadov rôznych duší. V tomto rýchlo meniacom sa prostredí bolo nutné dávať pozor kam duša kráča. Ak by šla nesprávnym smerom, natrafila by v najlepšom prípade na brány väzenia v tom horšom na priechody do tisícok svetov, časov alebo paralel. Vrátiť sa z tých miest je zložité, keďže niektoré sú temer rovnaké ako domovský svet. No Deem vedel kam má ísť. Akáša bola vždy žiarivý nemenný bod vyššie vibračnej energie. Bola ako kryštál vyžarujúci žiarivú energiu centrovanú do lúča pre tých, ktorí by mohli zablúdiť alebo sa stratiť. Maják bezpečia, istoty, života a svetlo osvetľujúce hmlu. Pomaly napredoval meniacim sa priestorom a prúdmi energií, ktoré mu dosiahnutie cieľa nijako neuláhčovali, vrátil sa na pár momentov v spomienkach. Ocitol sa v čase, keď ešte nezložil skúšku veku hmotného tela.

V tom čase mal mnoho otázok na všetko vôkol seba. Zaujímalo ho prečo keď si pamätal život vo vesmíre kde dominovala tekutá forma látok a i život sa rozvinul v tomto smere, existuje on vo forme pomerne pevnej formy ohňa. Nechápal pojem reinkarnácia až do doby, kým nebol oboznámený s týmto faktom. Učil sa rýchlo ved' i jeho strážny vyšší bol udivený jeho postupom. Hoci pravdou je, že tieto bytosti nedávali najavo emócie. Neskôr sa však zaujímal o prostredie kde žije tento život. Podľa toho čo poznal, existovalo na obrovskej planéte niekoľko civilizácií. Národ hmotných tiel s vnútorným ohňom, rasa zhmotneného ohňa, civilizácia tekutého lávového ohňa či bytosti s plazmovým ohňom v ich podstate s membránou na povrchu. Nikdy však neprebíhal akýkoľvek kontakt medzi príslušníkmi tých rás. Doslova sa od seba striktne distancovali. V ten deň sa obrátil najprv na rodičov s touto otázkou a žiadosťou o vysvetlenie.

„Prečo nie sme jeden národ, jedna civilizácia, ale zaberáme každý inú časť planéty? Nebolo by predsa ľahšie

žiť v jednom obrovskom civilizačnom meste bez narúšania nádhernej prírody?“ - spýtal sa otca, ktorý do svojho priestoru hrude ukladal ohnivý energetický nehmotný zdroj pre potravu.

„Sme odlišní. Každý z inej planéty a každý z inej formy ohňa. Nevidíme dôvod mať medzi sebou styky.“ - bola odpoveď staršieho muža.

Lenže to mladíkovi nestačilo, chcel vedieť pravý dôvod, chcel pátrať po otázke prečo. Odpovedí sa však nedočkal. Evidentne to bola záležitosť hmoty lebo v astrálnych sférach sú všetci rovnaký. Všetci sú dušami, ktoré kráčajú hmotným svetom popri zdolávaní prekážok pre rast. Spomienky muža pominuli práve vtedy, keď už stál len pár krokov od Akáše. Pred ním sa vynímala obrovská stavba z ohnivého minerálneho kryštálu. Bola to nádhera vidieť tú majestátnosť a veľkosť. Ako náhle však vstúpil dovnútra, ocitol sa obklopený nádhernou hmlou a miliónom ba až miliardám svetelných bodov. Niektoré boli prepojené

medzi ďalšími, iné zas plávali priestorom samostatne no všetky šepkali zborom tisícok hlasov. Pomaly kráčať vpred. Snažil sa nedotknúť niektorého zo záznamu, aby nevidel víziu mnohých životov niektorej duše. Toľko podnetov naraz by mu mohlo vážne ublížiť. Mieril do častí, kde sú z energie vytvarované priestory pre duše, ktoré už prešli cyklom a nepotrebuju už hmotné životy. Za svoju usilovnosť v hmotných životoch ich vesmír odmenil existenciou vo vyšších sférach bytia. Tu mali za úlohu pomáhať dušiam kráčajúcim v hrubo hmotnom svete alebo usmerňovať kroky civilizácií tak, aby dosiahli vznešený stav vedomia. I Deem veril, že raz bude takto pomáhať. Vlastne zanedlho. Toto bol jeho deviaty život, a keďže vždy jednal v súlade s vesmírnymi axiómami veril, že sa nestane nič mimoriadne.

„Bud’ svetlom, návštevník.“ - prehovorila vedľa neho svetelná entita znenazdajky.

„Kráčam k svetlu.“ - odpovedal Deem na pozdrav.

„Čo hľadáš v priestoroch akášických záznamov?“ - spýtala sa vyššia bytosť v snahe pomôcť hľadačovi porozumenia.

Keď mu však duša muža rozpovedal udalosti, výkyvy energií ktoré potom zmizli, akoby neexistovali a neskôr pocit niečoho dôležitého poslaný samotným vedomím vesmíru bola i vyššia entita bezradná. Nemala žiadne odpovede na tieto situácie. A tak s viac otázkami, ako pred vstupom do tohto priestoru, vybrala sa duša doplniť energiu. Napokon odpočíval v jemno hmotnom priestore liečivých energií s rozprestretou mysl'ou tak, aby obsiahla všetky energetické zmeny, prúdy a informácie existujúce v astrálnom priestore. Okrem neurčitého naliehavého pocitu ktorý sa vznášal všade navôkol, nevnímal nič mimoriadne. Zrejme mnohé dnešné udalosti súviseli s počasím v astrálnom svete, usúdil po chvíli Deem. Nadišiel ďalší deň a s ním aj korigovať a kontrolovať plynutie energií v prechodoch. Bol to zdanlivo pokojný deň. Pokoj bol rušený len rozhovormi ďalších jedincov

o zvláštnych víziách či pocitoch snahy vesmíru nadviazať spojenie. Deem si pamätal iba naliehavý pocit potreby rozhovoru s univerzom, ktorý však neprehovoril. Lenže ani pokojné obdobie netrvá večne. V čase, keď deň ohlasoval druhú polovicu, začali všetci jedinci v okolí i v civilizačnom meste vnímať silnú víziu. Najprv sa vkrádala jemne ako dym, pričom zanechávala len zvláštny pocit, no postupne naberala na sile. Každá živá bytosť v tú chvíľu na moment upadla do letargie, aby pred očami videli neznáme obrazce. Tie ukazovali planétu, na ktorej bolo obrovské mesto rozdelené na viac sekcií. Každá sekcia patrila niektorému z ohnivých ľudí, ale obrovský stred pripomínajúci rozmerné námestie bol domovom všetkých spoločne. Tu nachádzali chvíle voľného času pri meditáciach, starostlivosti o svoje prirodzené prostredie alebo ďalšie aktivity.

„Spojte sa!“ - prehovoril tajomný mohutný všadeprítomný hlas.

Tieto slová opakoval po celý čas trvania vízie. Po chvíli sa vytratila rovnako, ako keď nastupovala. Ako dym. Zostalo po nej len množstvo zmätených jedincov uväzujúcich čo táto vízia znamenala. No v priebehu dňa sa napokon aj zabudlo na to a fungovalo sa vo všetkých smeroch bežným spôsobom života. Napokon i Deem hoci jemne vykoľajený z videného ukončil pracovný deň v nádeji, že výkyvy prístrojov a energie boli jednorázova záležitosť. V obytnej jednotke sa znova vložil do priestoru ohnivého minerálu, aby opustil telo putujúc do jemno hmotných sfér.

Mnohokrát rád blúdil univerzom, užívajúc si nádherný nekonečný priestor alebo do okolitých dimenzií, aby uvidel inšpiratívne príbehy písané životom. Občas zabľúdil aj do vesmíru, v ktorom žil počas predošlej reinkarnácie. Dnes však chvíľu blúdil ulicami civilizačného mesta, aby po chvíli v špirále vystúpil až nad povrch planéty. Tu sa mu naskytol nádherný výhľad na všetky civilizácie žijúce na planéte. Každá bola od seba výrazne vzdialená, rozdelená nádhernou prírodou, v ktorej bolo množstvo živočíchov.

Z nejakého dôvodu sa všetky rasy držali kruhovitého tvaru miest. Dokonca sa zdalo, že i rozmerovo sú totožné. Vždy ho to udivovalo natoľko, že jeho úvahy z mladých čias predsa len neboli až tak nereálne. V istom momente nastúpila intuícia a zmena energií. Následne sa bez akéhokoľvek upozornenia zrazu všetko zmenilo. Pohľad, ktorý doteraz mal bol nahradený akousi víziou alebo náhľadom do Akáše. Na planéte dominovalo jediné obrovské mesto, v ktorom existovali všetky civilizácie. „Spojte sa!“ - prehovoril hlas a jeho stiahlo priamo do ulíc tejto megamestkej stavby.

Tu prebiehali práve oslavy na počesť spojenia rás. Tisíce a tisíce jedincov rôznych foriem ohňa sa zhromažďovali na námestí, aby sa vlnili do rytmu kryštálov. Nebolo nič neobvyklé vidieť vedľa seba stáť bývalých príslušníkov národa hmotných tiel s vnútorným ohňom, rás zhmotneného ohňa, civilizáciu tekutého lávového ohňa či bytostí s plazmovým ohňom v ich podstate s membránou

na povrchu. A všetci sa bavili bok po boku v nádhernom okamihu.

„Spojte sa. Nesnívajte o tom ale konajte!“ - opakoval znova všadeprítomný hlas.

Za dušou muža sa otvoril prechod, ktorý ho prudko nasal no našťastie doprial Deemu posledný pohľad na nádherné spolunažívanie. Až ako náhle bol vo svojom tele pochopil, že to bol hlad samotného univerza. Jeho pranie spojiť sa do jedného národa malo v sebe nádhernú myšlienku. Lenže čo zmôže jednotlivec? Nevedel, že podobnú alebo rovnakú víziu vnímali v tom čase všetci obyvatelia planéty.

V kolektívnom vedomí skupiny sa vznášal chaos, tisíce otázok a hlavne neporozumenie vízií. Každý sa snažil nájsť odpovede.

Prešlo pár dní keď každý hľadal odpovede na víziu, predtuchu či náhľad do Akáše. Mnohý to nazývali rôznymi názvami. Časom však záujem upadal a tak muselo nesmierne vedomie univerza znova konať.

Nehovorí sa nadarmo, že v jednote je sila a práve z tohto dôvodu chcela spojiť rovnaké rasy. Naprieč vesmírom existovali celé aliancie. Spoločenstvá s úzkymi kontaktmi medzi sebou len civilizácia v blízkosti väzenia sa jeden od druhého dištancovala. Tento prístup sa univerzom nepáčil. Nemal nič spoločné s napredovaním a rastom k dosiahnutiu transmutácie. Jeho deti museli pochopiť, prečo chce, aby boli ako jeden celok. Lebo len spoločne sa dá kráčať vpred a rásť. Veď napokon sú rodina. Rodina duší zdieľajúcich jeden vesmír.

Nastala nová ohnivá žiara čo pre Deema znamenalo nástup na pracovnú smenu. Dnes mal byť bežný deň a dúfal, že zbehne rýchlo, lebo ako náhle sa ohnivá žiara zmierni, dav jedincov sa zhromaždí na námestí, aby spoločne všetci boli svedkom ceremoniálu skúšky veku, kde nový jedinec uvidí svoje minulé životy a dosiahne plné uvedomenie. Po tomto okamihu bude hmotné telo považované za riadneho člena civilizácie a duša prijatá medzi ostatných tých, ktorí kráčali po jej boku.

Muž bol stratený v úvahách a v spomienkach na svoj ceremoniál. Spomínal ako počas zmiernenej ohnivej žiary za nádherného zvuku vibrácií z kryštálov rôznych tvarov a veľkostí položených do tvaru kruhu v pravidelných odstupoch okolo duší bol medzi nimi. Ich prijatie do spoločnosti sledovali mnohý na žiarivo bielom kryštáli vo veľkosti niekoľkých spojených prechodov svoje reinkarnácie. Myšlienky a spomínanie znenazdajky prerušila intuícia ozývajúca sa silným hučaním rezonujúcim jeho vedomím. Spozornel. Vedel, že ak sa ozýva tento zmysel, nie je to náhodou a nasledujúce udalosti budú znova plné nepokoja.

„Cítiš to aj ty?“ - prehovoril jeho vedomím skrz telepatickú komunikáciu jeden z jeho kolegov.

„Áno. Je to zvláštne.“ - odpovedal Deem pričom starostlivo kontroloval všetky údaje na prístrojoch.

Všetko sa zdalo v poriadku, lenže pohľad mužovi padol na slabé, sotva zaznamenané kolísanie v jednom prechode.

Okamžite svoj pohľad poslal do vnímania kolegu.

„Ja to mám ešte viac.“ - poznamenal Rool, pričom muž z jeho vnímania uvidel snád' tucet i viac naznačení kolísania.

Šťastím bolo, že sa to držalo iba v týchto medziach, no i tak pre istotu kontrolovali všetky premenné. Na mnohých stanoviskách bol ten istý problém, ktorý zmizol v momente ako sa začala zmiernovať ohnivá žiara.

Na námestí ako náhle žiara ohňa ohlásila zmiernenie sa začali schádzať jedinci celej civilizácie. Obrovský priestor dokázal poňať všetkých sledujúcich nádherný ceremoniál. Vo vzdialenejšom kruhu hľadiska boli rozmiestnené viac úrovňové stupne odkiaľ mohol dav sledovať výjavy minulých životov na obrazovkách. S každým okamihom tu bolo viac a viac jedincov, ktorý hľadali si miesta, ale aj mladých duší. Tí čakali na začiatok ceremoniálu.

S nepokojom postávali v skupinách, vedúc medzi sebou myšlienkové rozhovory. Napokon po dlhých chvíľach sa to začalo. V kruhovom strede sa rozžiarila zem silným bielim jasom.

To kryštály rôznych priehľadností tvorili nádherný efekt a zaplavovali mladých do žiariaceho svetla. Bola to podobnosť s astrálnym svetom Akáše. Pred každou dušou sídliacou v hmotnom tele sa vysunul zo zeme ohnivý kryštál, na ktorý položili ruky. Záznam z ich minulých životov sa mal premietnuť na plochu veľkosti dvoch spojených prechodov visiacu pred nimi. Za chrbtom každého jedinca zas stál ich zástupca, ktorý ich mal sprevádzať ceremoniálom. Zástupcovia boli z radov vážených členov vysokej rady civilizácie.

„Začnite!“ - prehovoril kolektívny hlas hneď po tom ako sa žiarivé svetlo zo zeme zintenzívnilo natoľko až účastníci ceremoniálu vyzerali ako svetelné postavy v hmle.

Okolím sa ozvali nádherné frekvencie a vibrácie jazyku univerza, pričom sila týchto tónov neustále silnela. V tom momente sa účastníci ceremoniálu dostávali do meditačných stavov a kryštál v ich rukách začal v rýchlych sledoch pulzovať nádherným svetlom.

Obrazovky sa rozžiarili a začali ukazovať v zrýchlených záberoch života. Lenže po krátkej chvíli nastala akási citelná zmena. Spojenie medzi jedincom, kryštálom a obrazovkou sa začalo narúšať a do obrazu vstupovať iné obrazce. Zároveň však všetci v javisku pocítili prítomnosť ohromného vedomia. Na obrazovkách sa scény zmenili aby sa zdanlivo stali jednou. Vďaka jasu z okrúhleho pódia frekvencií a ďalším faktorom sa pred zrakmi všetkých zhmotnil hologram. Ten ukazoval ich planétu po zdanlivo mnohých obdobiach. Tisíce a tisíce vekov. Rasy postupne upadali a zanikali v dôsledku nerovnováhy zdrojov a ďalších príčin. Všetko preto lebo nepožiadali o pomoc ostatné civilizácie a nemali záujem o kontakt ani s vesmírnymi entitami. Napokon prišiel smutný koniec zániku. Až v priestore Akáše mnohé duše pochopili, že sú rovnaké. Že rozdielnosť je iba ich hmotné telo. Hologram na pár momentov zastavil ukazovanie scén aby zvýraznil chvíle uvedomenia. O pár okamihov sa pred očami užasnutého publika i účastníkmi ceremoniálu zmenili

obrazy na výbuch bielej žiary, ktorá pohltila všetko a všetkých. Každý jeden jedinec sa ocitol akoby v Akášických záznamoch. Scéna sa zmenila a nastúpili nové možnosti. Objavila sa planéta, na ktorej dominovalo jedno jediné obrovské civilizačné mesto. V jeho strede bolo obrovské námestie, kde by sa bez problémov zmestili všetci jedinci obývajúci planétu. Keď bližší pohľad ukázal podrobnosti, každý uvidel jedincov, ktorí boli kombináciou niekoľkých rás. Niektorí si zachovali pôvodné črty iný zas iba zlomok, ale spoločne oslavovali deň, keď sa spojili ich predkovia. Deň, keď sa spojili ich civilizácie a vytvorili nádhernú spoločnosť. Ba čo viac. Vstúpili do radov vesmírneho spoločenstva a ich cesty mnohokrát viedli skrz mnohé svety. Ale v ten deň osláv, v ten jediný deň zavítali znova do svojej domoviny.

„Spojte sa!“ - prehovoril v myšliach všetkých obyvateľov civilizácie nádherný hlas.

Jeho láskavý tón spoznali mnohý. Bol to hlas univerza.

Tento moment však nebol jedinečný. Vesmír neprikázal iba jednej civilizácii, aby sa spojili. Urobil tak u všetkých rás a vedel, že toto jeho pranie poslúchnu. Zrozumiteľnejšie to povedať nešlo.

Prešlo niekoľko nástupov a ubúdání ohnivej žiary a na jednom mieste sa stretli zástupcovia všetkých civilizácií žijúcich na planéte. Toto bol nový začiatok, nová éra. Zhodli sa na spolupráci a pomoci. To boli prvé kroky k vybudovaniu obrovského spoločného mesta. No jedna z myšlienok zakorenených v jedincoch musela byť zmenená. Už žiadne oddelovanie sa. Všetci sú jeden národ. Jedna civilizácia ktorá rieši všetky problémy a všetky záležitosti spoločne.

Postupom času vznikalo nové nádherné civilizačné mesto. Už neboli to niekoľko národov. Už sa od seba neoddeľovali. Ale boli spoločne v jednom celku ako jeden. Na počesť spojenia oslavovali pravidelne, v čas keď

vzniklo spojenie tento moment. Bol to čas keď sa obyvatelia zišli na námestí kolísaný hudbou vesmíru, obklopený žiarivým svetlom, vytvárajúc ilúziu astrálneho priestoru akášických záznamov. A čo nikto nevedel, k planéte mierila desiatka lodí mimozemských entít v zmysle nadviazania kontaktu. Takto začína nová éra...

„No tak teraz ťa zastavím!“ - poznamenal Tomáš snažiac sa vymaniť z vízie, ktorá mu bola ukazovaná elementárnou entitou.

Už nemohol viac sledovať dej, nakoľko energia išla u neho výrazne nadol.

„Poznaním minulosti spoznáš všetky aspekty budúcnosti!“ - prehovorila elementárna entita.

Chcela pokračovať, ale zabudla, že mladík nemá až takú zásobu energie ako ona.

„Ak ma chceš usmažiť tak prosím. No potom dovidenia v ďalšom živote!“ - odvrkol sarkasticky mladík.

Priestor sa zmenil, obaja sa ocitli v nádhernej prírode plnej zelených stromov, sviežeho vánku a v pozadí črtajúcich sa najmenších veľhôr sveta. Bola to Tomášova myseľ, v ktorej si mohol vzhľad prispôbiť ako chcel. Mimo jeho vedomia tam niekde vonku túto oblasť zasypávalo množstvo snehu novembrového mesiaca.

„Ďakujem!“ - odvrkol chlapec a sadol si na najbližší koreň stromu.

Potreboval načerpať energiu, preto po chvíli oddychu prešiel plynulo do Akáše, kde našiel niektoré z liečivých prameňov energie. Najprv potreboval vstrebať všetky vízie, ktoré videl a vyrovnať energie. Sledovanie spomienok prastarej bytosti bolo náročné. Niekedy jej unikalo fakt, že jemno hmotná duša a telo sú krehké. Nie je možné zvládnuť toľko spomienok naraz. Každopádne sledovať hnev temnej entity ale aj históriu ohnivého sveta bolo poučné. Dnes však už mal dosť. Polovica noci v meditácii, keď vnímal pradávne spomienky ho stála veľa energie.

Na ďalší deň potreboval byť svieži. Nielen kvôli škole či iným možnostiam ale maskovať pred Klaudiou svoje pocity a nepodľahnúť im bolo obtiažne.

„S tým ti môžem pomôcť.“ - prehovorila entita vedľa neho užívajúca si plynúcu energiu miesta.

Tomáš sa pozrel na bytosť, aby uvažoval ako by vyzerala jej pomoc. Napokon o pár sekúnd poháňaný zvedavosťou sa spýtal:

„Ako?“

Entita chvíľu mlčala. Venovala sa naberaní do seba najviac energií a presúvala ju do celého nehmotného tela.

„Nebude od teba vnímať žiadne emócie ani myšlienky, teda iba tie, ktoré jej nebudeš chcieť poslať.“ - vysvetľovala pričom objasnila, že ide o mágiu elementárov.

Celé to fungovalo iba pre jednu osobu čo bolo viac ako ideálne.

„Dobre. Bude to omnoho ľahšie ako neustále kontrolovať všetky myšlienky a pocity.“ - poznamenal chalan, pričom si spomenul na momenty spred pár dní.

Po prechádzke zimným počasím vošiel do priestorov telocvične na plánovanú meditáciu. Klaudia už zrejme začala v tom okamihu niečo cítiť. Intuícia jej napovedala, že Tomáš niečo tají alebo že sa trápí nad nejakým problémom.

„Si v poriadku?“ - spýtala sa ho blondína po tom čo bez slov zhodil bundu, zobul topánky a odignoroval pripravený horúci čaj pre zahriatie sa.

Tomáš sústredený na potlačenie emócií a nedanie najavo toho nad čím uvažuje len stroho odpovedal. Po tretej otázke však zvýšil jemne hlas:

„Môžeme začať? Hovorila si, že máme nejakú prácu. Bolo by super začať!“

Keď si uvedomil, že jeho reakcia bola nevhodná, uvažoval nad ospravedlnením, ale na druhej strane čo by povedal.

Vysvetlenie: - „Prepáč, Klaudia, že som vybuchol, snažím sa pred tebou skrývať lásku a spoločné minulé životy, ktoré nám vyšší zatajili“.

Alebo to mohlo byť takto: - „Mali sme spoločné minulé životy a sme spriaznené duše, ale vyšší z dôvodu, že ťa chcú do svojich radov ti to zamlčali, rovnako ako mne.“

Ani jedna možnosť sa mladíkovi nepozdávala. Navyše odhaliť prítomnosť prastarej elementárnej entity ako jeho súčasť, nie pochyboval, že by to všetko pochopila. Potom sa ho ešte pár krát pýtala na dôvod jeho pochmúrnej nálady, ale vždy to nejako zahovoril. Lenže takto sa nedá večne existovať. Mladík uvažoval, že by nejako ovplyvnil situáciu tak, aby sa nestretávali, alebo aby sa ich cesty rozišli. Bolo pre neho bolestivé vedieť ale nemôť nič urobiť.

„Hej, vráť sa prosím do súčasnosti.“ - prerušila jeho úvahy bytosť, ktorá sa snažila na seba upozorniť.

Tomáš jej venoval okamžité pohľad, ktorý by mohol prebodávať no následne dodal:

„Urob to! Súhlasím s tvojim návrhom.“